

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 12. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123845696/facsimile.pdf> (tilgået 21. juni 2021)

Anvendt udgave: Samlede Værker

sætte det lidt. Vandet var der jo ikke langt til. Han vilde følge Strandvejen.

Og saa drejede han om Hjørnet ved lille Vibenshus. Der stod en Betjent paa Hjørnet, ellers var der ikke et Menneske at se. En Vogn rumlede langt nede paa Vejen; men den kørte bort, ind i Taagen; Jørgen kunde ikke se den.

Han gik ganske langsomt, drev afsted med Hænderne dybt nede i Vinterfrakkens Lommer og hørte efter sine egne Trin; de knirkede i det vaade Grus. Vejen var sølet. Ovre paa den anden Side laa Grøften fuld af gammel snavset Sne. Der var tomt og stille som inde i de øde Villahaver.

Skulde han tage Livet af sig? Vade ud i det graa Vand dernede, som Taagen stod over som kold Damp. Tænderne vilde klæpre i Munden paa ham, bare han stak Fødderne i det. Han saa sig selv staa derude i Vand til Knæene, blaagul af Kulde, ene i denne døde Taagestilhed, i Færd med at drukne sig. Jørgen følte sig ganske haanlig stemt. Det kunde aldrig falde ham ind at gaa ud i det Vand.

Men hvad vilde han da her, her paa Strandvejen, Klokkeren ti om Formiddagen, i Februar Maaned? Var der nogen Mening i det? Hvert Skridt han gik, var et Skridt længere bort. Bort mod hvad?

Han gik, gik videre, bare gik. Han tænkte egentlig ikke mere. Alle hans Tanker endte i et sløvt, grædefærdigt Had til Faderen. Det var jo ham, der ene havde voldt det alt sammen. Og det var ikke første Gang, dette Had kom over ham. Mange Gange før havde han staaet med knyttede Hænder og sammenbidte Tænder, naar Faderen havde pryglet ham og var gaaet, eller havde forbudt ham en Leg eller en Bog. For Faderen havde en barsk, buldrende Maade at gøre det paa, som lignede Ondskab. En stor, raa Tæppe kaldte Jørgen ham ved saadanne Løjligheder. Kom Vreden over Faderen, og det gjorde den tit, skulde man